

סימון שבילים

עיתון מס' 2 | סיון-תמוז תשע"ד

עיתון התוכנית "שבילים" לחינוך סביבה-חברה במכללת קיי בשיתוף המכון לחינוך דמוקרטי בליווי אגף ניסויים ויזמות במשרד החינוך

סוף שנה

דבר המערכת

"ושוב נצאה אל הדרך, יד ביד לדרך, בשלשלת זהב..."

עיתון "שבילים" שני אומר, אולי יותר מכל, שהשנה או-טו-טו מסתיימת. טוב, הגזמתי! הוא גם אומר שאנחנו מסלול יצירתי, מסלול אכפתי ומעורב, מסלול שרוצה להשפיע. רגע לפני שאנחנו רצים לתקופת המבחנים (להלן: תקופת העבודות) הבאנו לכם ממיטב הסיפורים והתהליכים שהתרחשו כאן, ממש מתחת לאפכם, במכללת קיי. וטוב להכיר את המרצים שלנו, וטוב לקרוא על חוויות שחוינו, קורסים שעשינו, סיכומי שנה וכמובן גם דברים שפחות אהבנו. רבות דובר ועוד ידובר על מסלול "שבילים" וניתן לחוש שלנו חלק מרכזי בעיצובו. לטוב ולרע. מצד אחד אנו "שפני הניסוי", מצד שני, לאף-אחד לא תהיה את הזכות לעצב ולהשפיע כמונו. ואם אתם שואלים אותי טוב! לא שאלתם (אופציה 2 - עניתי!).

"מאמרו של דוקטור ארנון בן-ישראל ו"פרופסור" רביב רייכרט נכתב (עמ' 46): "...כן כן, מי חלם אז בכיתה (מי חלם אז בכי...), שלמדנו לדקלם על חומותייך, ירושלים הפקדתי שומרים (אוי אוי אוי) שיום יגיע ואהיה אחד מהם, שיום יגיע ואהיה אחד מהם, שיום יגיע ואהיה אחד מהם..."

בימים אלו, חוץ מברכות לקיץ פורה וחופשה מהנה לכולם, נאחל גם לשלושת נערינו שישובו במהרה הביתה.

דוחן שיפוני

סטודנט שנה א'
בשם צוות העיתון

שר החינוך, הרב שי פירון, נוטע שתיל במרחב האקולוגי של "שבילים"

אז מה נשתנה השנה?

השנה יצאנו לדרך בפעם השנייה. הפעם הצידה היתה הרבה יותר קלה ופשוטה, הנתיבים יותר מוכרים והאופק יותר ברור. צוות המסלול, "ציוותינו" שמשלב בין מרצי המכללה לאנשי המכון לחינוך דמוקרטי, כבר מגובש ויודע לאן פנינו מועדות. לצד הבהירות מהניסיון הקצר שצברנו בשנה שעברה לא היססנו גם לבחון ולבדוק דרכי הוראה חלופיות ומעניינות נוספות: השנה חולקו כל הסטודנטים לצוותי פיתוח ויצירה בליווי נציגי הצוות. כל ועדה הובילה אירוע/פעילות משמעותית במסלול כגון יום עיון, ועדת תרבות, גישור, מלגות, פרלמנט, מערכת, קורסים מיוחדים וכו'. גם עיתון זה הוא מעשה ידיהם של הסטודנטים עצמם, לגמרי לבדם בוועדת עיתון.

בקץ הקרוב צפויים לנו קורסים נוספים, מכינה למועמדים לשנה הבאה, יום היכרות וטיול פתיחת שנה... עד אז אבקש להיפרד בשמחה מהולה בעצב מעמית לרנר חוממת שנה א' ומצופיה כהן חוממת שנה א' וב' וחברת צוותינו מימיו הראשונים. תודה יקרות לשתין על ההובלה המשותפת, הקול החשוב, החיוך והאופטימיות.

כל טוב,

דפנה גרנית דגני

ראש מסלול תוכנית "שבילים"

למה אני פה?

המסלול בו בחרתי, "שבילים", הוא מסלול המציע תואר בחינוך בדרך אחרת, דרך שאני מאוד אוהבת, כיוון שהיא פונה לסטודנטים בגובה העיניים ולא מתנשאת. סטודנט יכול לקחת חלק פעיל, להשמיע את קולו בפורומים שנערכים עם מרצים בעלי תואר דוקטור ומעלה מבלי לחוש שקוף ולא רלבנטי.

המסלול מאוד מפתח. הוא מזמן מגוון רב של התנסויות מחוץ לקופסא/לתבנית ותורם לביטחון האישי והחינוכית והעצמה של שנינו השיטה המסורתית המקובעת הקיימת בבתי ספר פורמליים, ציבוריים.

בנוסף המסלול נוח מבחינת סדירות ומאפשר לי ניהול אורך חיים נורמטיבי ולא שוחק כמו מסלולים אינטנסיביים רגילים, בהם כמעט ולא נשאר מקום לחיי חברה, עבודה, ומשפחה.

זה למה אני פה!!!

שירה מחט
שנה א'

מסכמים שנה ראשונה... וקצת יותר...

אז הנה לנו חברים הזמן קרב ובא ואנחנו יוצאים לפגרה מהלימודים, מסיימים את שנה א' שלנו במירוץ להשכלה גבוהה וקרבים לכניסה בשערי שנה ב'. כשהיינו מעט צעירים יותר כינינו את משבצת הזמן הקרבה "החופש הגדול", אולם חלק מאתנו ממשיך לעסוק בהבלי הפרנסה הבלתי נמנעת אל תוך הקיץ ולאורך השנה. אלה בינינו שעובדים בתוך מערכת החינוך, מורים/מדריכים אולי ייחוו את "חופש הגדול" דרך חופשת תלמידים ודרך חופשת ילדיהם. לאלה מבינו הנוהגים לרחות את משלות ההגשה (ואני אחד מבניהם) מצפים עוד כמה וכמה ימים של התחבטות בנושאי כתיבה, סגירת קצוות ופתיחת קצוות אחרים, אך בכל זאת כולנו חשים באוויר איזה ניחוח של קיץ המעניק שחרור לנפש, כאילו העונה הזו קוראת לנפשנו בתוך לנוח מעט עד בוא הגשמים (אחרי שבחורף זרענו את האדמה ובחודשי האביב קצרנו את פירותיה). ובקיץ אתנחתא, וכך סובב לו גלגל העולם.

התבקשתי מחברי וועדת העיתון לכתוב על איך חברי שנה א' חוו את שנת לימודיהם הראשונה. אני יכול להעיד על חוויותי שלי ופחות על חוויותיהם של חבריי מעבר לעמדת תצפית חיצונית, הרי איני "בוחר לב וכליות" (תפקיד זה שמור בלעדית לאלוהי הבריה). מספר השורות העומד לרשותי הוא מוגבל, אז הנה אני אחבש על ראשי מגבעת של "סוקר אירועי היום" ואתחיל במלאכה: אם הייתי מתבקש להגדיר את השנת הלימודים הנוכחית הייתי מגדירה כחיבור של הרוח והחומר לתמונת אחת, חיבורים של אדם ומרחב והבנה כי איננו נפרדים אלא מהווים צדדים לאותו מטבע קיומי המכונה "בריאה", בריאה הוליסטית שכוז. החיבורים האנושיים שנוצרו בין חברי הקבוצה, אם בתוך ל"ז' הלימודים(חממה) ואם בהפסקות כשרבצנו באזורי עישון ארעיים, בחיבורים בינינו לבין המרחבים של הנגב והבנת ההקשרים יחסי הכוח בין שוכני הנגב למרחבי המדבר, אנתנו מתחילים אט אט לחשוף ולהיחשף ל"מבני העל" הפועלים כנגב על אנשיו ומרחביו. אנחנו מגלים כי "כולו וואחד" ואין מפריד אלא בתודעת האדם.

ודים עגור
שנה א'

אל תרצה לי

בעיניים בלתי-פורמליות | דר' אמנון גלסנר

המטרה של החינוך הבלתי פורמלי בתוך מסלול שבילים הוא לסמן גם יעדים וגם דרכים לחינוך ולמידה. יעדי הלמידה מנקודת מבט של הבלתי פורמלי הם להכשיר אנשי חינוך שיוכלו וינהיגו את התלמידים שלהם להפוך ולהיות בעצמם מנהיגים ומובילים. מנהיגים בבובן שהם ירצו ויוכלו להשפיע על עתידים האיש ועל עתיד הקהילה והסביבה שבתוכה הם חיים ופועלים. זו גם תפיסה שמניחה שחינוך הוא תהליך שנועד לשנות ולתקן עולם במקום רק להתאים את עצמו למה שקיים. אבל בעיקר, החינוך הבלתי פורמלי נועד להציע דרכי לימוד חלופיות, דרכי למידה שהן רלוונטיות ואוטנטיות ללומד (שיש להן קשר למציאות), שהן מבוססות על דיאלוגיות בין אנשים ולא על שימוש בסמכות והיררכיה. אלו דרכים שנועדו לעורר מוטיבציה פנימית ללמידה: לעורר עניין, צמא, רעב וסקרנות לחקור את הקשר בין אדם, סביבה וחברה מנקודות מבט שונות ובדרכים שונות. בעיקר דרך הרגליים, בעזרת הידיים (עשייה ובניה של תוצרים), בדרך פעילה, תוך התנסות אישית ושימוש בחושים השונים. אלו גם דרכים שמאפשרות לכל אחד ואחת להביא את עצמו, כישוריו, ניסיונו, סיפוריו האישיים, נטיות ליבו וחזקתו ליד ביטוי, כך שישמשו כלים מרכזיים בהתפתחות ובצמיחה שלו. אלו גם דרכים שנותנות מענה לצורך של האדם באוטונומיה, לצורך בתחושת מסוגלות עצמית ולצורך בתחושת שייכות וקשר לאחרים. אלו היעדים והדרכים שתוכנית שבילים מציבה לעצמה מנקודת המבט של החינוך הבלתי פורמלי.

מתכוננים למבחנים | ראייה: צילה אמסלם שנה א'

ראיון עם דר' יעל וינברגר

על חרדת בחינות ועל הסדנא שהעבירה בנושא

בתקופת המבחנים, לבקשתנו, העבירה לנו יעל סדנא להפגת מתחים. קודם כל תודה לה על כך! אך אנא הירגעו... מבחנים אינה הדרך היחידה להערכה והם אף אינם רבים כאן אצלנו בשבילים. הדרכים מגוונות, החל מעבודות דרך התנסות מעשית ושיתוף חוויות והשגות ואפילו - הלחנת שירים ומצגות מעלפות.

1. מהן הדרכים להפגת מתחים ומתחי בחינות במיוחד?

ראשית, אני חושבת שהדרך להפגת חרדת בחינות לא מתחילה יום-יומיים לפני הבחינה. מי שיודע/אבחן את עצמו כבעל חרדת בחינות עליו להתכונן ולהכין עצמו מראש. שנית, יש מספר דרכים להקל על חרדת בחינות- בפן הרגשי, בפן הקוגניטיבי ובפן ההתנהגותי. החל משיטות להרפייה עצמית, שינוי מחשבות לגבי הצלחה/כישלון במבחן ועד לזיהוי סגנון הלמידה שלי, אסטרטגיות למידה והתנהלות מול ל"ז.

2. האם הסדנא שהעברת בנושא התנהלה כרצונך? כצפוי?

בחרתי להתחיל מרקע על התופעה עצמה. לדעתי חשוב לדעת על התופעה ומאפייניה לצורכי ידע ואבחון (עבורכם ועבור תלמידים שלכם..). כאמור, הזמן הקצר לא אפשר לי להגיע לתרגול עמוק של דרכי ההתמודדות עם חרדת בחינות.

3. מה היו התגובות? האם בזמן אמת היו אנשים שנתקפו בחרדה? כיצד יש להגיב במקרה כזה?

נכנסתי לכיתות לפני הבחינות ואכן נראו כמה תלמידים חרדים. זה יכול להופיע כלחץ או אדישות. בזמן אמת יש להוציא את התלמיד ולהרגיע אותו עד כמה שניתן בכדי לאפשר לו לעבור את הבחינה בצורה מיטבית. כמראה, אני תמיד משתדלת לאתר תלמידים כאלו בשעת הבחינה ול"אפס" אותם על ידי חיזוקים חיוביים. למשל- אם אני רואה ששנו תשובה נכונה, אני מעודדת אותם או עוזרת להם לפשט את השאלה במילים שלהם בכדי להוכיח להם שהבינו את השאלה.

4. האם לדעתך יש להעביר סדנא שכזו בכל שנת לימודים במסלול שבילים?

אני חושבת שיש חשיבות רבה בהעברת סדנא שכזו בשבילים היות ומדובר בסטודנטים (לחלקם זו הפעם הראשונה שהם עומדים בפני סיטואציה כזו) שהבחינות מהוות עבורם מצב לחץ שאינו מאפשר להם לעבור את תקופת המבחנים בצורה מיטבית. מעבר לכך, הערך המוסף הינו שסדנא כזו יכולה לעזור לכם כאנשי חינוך לאתר תלמידים הלוקים בחרדת בחינות ולהציע להם פתרונות להתמודדות.

פרלמט "שבילים" השני

ה-פרלמנט | שני שלפמן שנה א'

השנה הפרלמנט החל לעצב את עצמו כגוף מרכזי המסנכרן ומרכז את שאר הוועדות. במהלך השנה חברי ועדת הפרלמנט חקרו מודלים שונים הקיימים במסגרות אחרות, כגון-בתי ספר דמוקרטיים, סמינר הקיבוצים, תנועות פוליטיות, קיבוצים, תנועות חברתיות וארגונים אשר מקיימים אספות לשותבת קבלת החלטות קולקטיביות המדגישות את ערכי הדמוקרטיה. הפרלמנט כגורם מכנס יוצר פלטפורמה ייחודית המאפשרת לכלל הסטודנטים להביע את דעותיהם באוזני כולם, בדרך זו כל הסטודנטים משפיעים על אופיו של הד"ל בפרט ועל המסלול ככלל. השנה קיימו שני פרלמנטים. בפרלמנט השני, אותו הובלנו לגמרי לבד, התקבלו הצעות טובות לפיתוח האקטיביזם בתוכנית. הוועדות סיפרו על הפעילות שלהם והיה משמעותי מאוד.

הכר את המרצה

שם ושם משפחה:
איגור דרייך

סטטוס: מרצה

איזור מגורים: באר-שבע

השכלה: תואר שלישי

הרגל מגונה: לדחות למחר מה שאפשר לעשות היום

ספר מועדף: בוריס יואן "חרש-הלבבות"

סרט אהוב: ספרות זולה של קוונטין טרנטינו

עבודה נוכחית: מרצה במכללת קיי, אוני-בן-גוריון והאוניברסיטה הפתוחה

זמר/ להקה: דפס מוד

ים/ בריכה: ים

מוטו לחיים: "מי שיש לו סבלנות יכול להשיג כל מה שירצה."

מסר לסטודנטים: "מסע בן אלף פרסה מתחיל תמיד בצעד ראשון."

ראייה: אתר נפתלוביץ שנה ב'

שביל בשביל

היום השני היה יום של משברים. המסלול היה ארוך מאוד הניווט היה קשה ובנוסף נאלצנו להיפרד מצילה היקרה. ומנגד זה היה יום גדוש בחוויות: להשתכשך בגב זרחה ועין אום טינה שהיו מלאי מים! אין כמו מים במדבר! קיבלנו מהמדריכים את חבילת הגאות והשפל, טיפסנו קשורים בחבל לפסגת הר רכב ועזרנו אחד לשני "לעוף" בתרגיל הציפורים.

לבסוף הגענו לחיזון בשארית אור אחרונה, ללילה השני והאחרון שלנו יחד בשטח. כמו מקצועני שטח מנוסים, התמקמנו ללא בעיות, פרשנו שקשיים, חלקנו בנו מכסות, והתחלנו לבשל ארוחת פאר, פוייקה, ירקות, אורז, עדשים וממרח עגבניות מיובשות! סיכמנו את היום שהיה, אמרנו תודה לאנשים שעזרו לנו להעביר את היום הזה על הצד הטוב ביותר וכמעט מיותר לציין שכשהלכנו לבסוף לשון נרדמנו כמו דובים! כמו שארנון אומר: בלילה השני בשטח ישנים הרבה יותר טוב! וכך אכן היה.

למחרת בבוקר קמנו, התארגנו במהירות, מעגל בוקר קצר ויצאנו לדרך, ליום האחרון של המסע. ללא ספק זה היה היום של השיאים הרגשיים במסע. לאחר טיפוס קצר של בוקר לפסגת הר החלק המדריכים פזרו אותנו למרחקים של 50-100 מטר אחד מהשני על פסגת ההר והתחלנו בתרגיל ה"סולו" במהלכו ישבנו, חשבנו, התבוננו, הקשבנו, הבנו, התבלבלנו, וכתבנו מכתב לעצמנו שאותו מקבל בדואר מהמדריכים עוד חצי שנה. לאחר מכן חזרנו איש איש לקבוצתו ואכלנו ארוחת בוקר ממלאת ומטעינת אנרגיות. בהמשך השלמנו את תרגיל הציפורים למי שלא הספיק ביום האתמול וקיבלנו החלטה קבוצתית לפתוח את חבילת

קורס פסח שלא היה כמותו

את הקורס "אדם - קבוצה - מדבר" התחלנו ביום הכנה במכללה אליו הגענו מאחרים ועייפים. חלקנו עם הציוד המתאים, חלקנו בידיים ריקות, בקיצור לא ממש מאופסים, אך לאחר ההיכרות עם מדריכנו, מעיין פוקס ונדב קושנייר, לשבוע הקרוב, התחלנו להיכנס אט אט לראש המתאים, אפשר לומר בלתי פורמליות ל-פ-נ-י-ם!. משחקי היכרות וגיבוש בדשא, התחלה של דינמיקה

הגאות והשפל שקיבלנו מהמדריכים... כדי לא להרוס את ההפתעה למי שלא היה שם יורצה לחוות את החוויה המיוחדת הזו שנה הבאה, רק אומר שהופתענו כל כך מהחבילה ומתכולתה שהלב פשוט עלה על גדותיו מהתרגשות ושמחה, ודמעות של אושר עפו שם ברוח לכל עבר.

בהמשך היום התגברנו על כל המכשולים והאתגרים שנקראו בדרכנו, מפל נחל החלק, ירידות תלולות ומסוכנות, גבי מים בנחל, ארוחת צהרים משותפת אחרונה, בולדרים וחום מתגבר.

ולבסוף הגענו לנקודת הסיום, קינחנו בתרגיל סיכום תחושותי מלווה ומתוק על המדבר שהעברתי לחברים בחסות הדה"ל, ועברנו למעגל סיכום בו כל אחד אמר מה הוא לוקח מהמדבר ומה הוא רוצה להשאיר בו. לבסוף סגרנו עם טקס סיום קצר ומרגש בו כל אחד קיבל "אבן טובה" מהמדבר / מהמדריכים או יותר נכון כמו שמעיין ונדב אומרים: האבן בוחרת את הבן אדם ולא הבן אדם בוחר את האבן.

דרך חזרה הביתה, על האוטובוס, אחרי שכבר קיבלנו חזרה את הפלאפונים והמפתחות, כשחלקנו כבר נרדמו, או התכנסו לשיחות בזוגות/שלישיות מנסים לעבד ולהבין מה חווינו, חשבתי לעצמי, איזה זכות נפלה בחלקינו שזכינו לחוות כזאת חוויה כחלק מלימודנו באקדמיה, כמה לא מובן מאליו ולאן אפשר לקחת את זה עוד? ואיך מה שיצרנו כאן ביננו לא נעלם ומתפוגג?

תודה לארנון על מאחורי הקלעים ועל ארגוני הפקה בלתי פוסקים ומוצלחים. תודה למעיין ונדב על השיחות האישיות בין לבין על ההדרכה המעולה ובעיקר על מי שאתם. תודה רבה לכם, הסטודנטים שהשתתפתם במסע המיוחד הזה, ששמתם עצמכם והייתם באמת.

עמית פורת - מדואל.
שנה א'

קבוצתית, חלוקה לקבוצות, שיחה והתנסות ראשונית בקבלת החלטות במשותף. אחר כך עברנו לשלבים יותר עיוניים וקיבלנו הרצאה, מצגת והסבר מקיף ממעיין על כל התחום של ה-wilderness וה-outdoor שבעצם ישמש רקע תיאורטי לכל החוויות וההתנסויות שאנחנו הולכים לחוות בימים הקרובים. עבורי הרצאה הייתה מאוד חשובה ובמקום מכיוון שאני מגיעה מהתחום של הדרכת מסעות בארץ והמוטגים והרקע התיאורטי שלמדנו עזרו לי מאוד לתת מילים לתחושות, רגשות וידע שהיו לי לפני כן לגבי התחום של הדרכת נוער בשטח.

אחרי שחילקנו את האוכל לתיקים ולמדנו איך לארוז נכון את התיק כך שהמשקל יתחלק בצורה הכי טובה הינו כבר ערוכים ומוכנים לצאת למסע. כך הסתיים יום ההכנה ואיש איש הלך לביתו. באופן אישי אני הלכתי הביתה עם מלא התרגשות בבטן, קצת פחדים לגבי משקל התיק ועם המון ציפייה ליום המחרת. למחרת נפגשנו השכם בבוקר עלינו על האוטובוס ויצאנו לדרך, הנסיעה הייתה מלאה אנרגיות, שמחת חיים מלווה בשירה וגיטרה באדיבות חגית יוסי. ואז הגענו...

דלתות האוטובוס נפתחו ואנחנו כמו נפלטנו למרחב חדש, אחר ולא מוכר, בקעת צין מדברית מתמיד ועוצמתית. ערכנו טקס פתיחה קצר שבמהלכו מסרנו את הפלאפונים שלנו ואת המפתחות של הבית/של האוטו למדריכים, נשמנו עמוק ויצאנו לדרך מחולקים לשני צוותים.

את היום הראשון העברנו בהכרות ולמידה של הרבה דברים חדשים: שיעור טופוגרפיה בשטח והתמודדות ראשונית בניווט עם מפה לרב ללא סימוני שבילים, למדנו להדליק אש בעזרת פלדה, אבן צור ונייר מחומצן, למדנו להכין אוכל ביחד ולאכול אותו יחד, למדנו שיש אנשים שיותר קשה להם ללכת ולסחוב מאנשים אחרים וכאלה שיותר קל להם, למדנו לעזור אחד לשני, לתמוך ולהתחלק. הלילה הראשון היה לא קל בכלל, כמו שארנון אמר לנו: בלילה הראשון בשטח אף פעם לא ישנים טוב. וכך אכן היה.

למחרת התעוררנו ליום מלא במדבר, עם התרגשות באוויר לפגוש את חברינו לעוד יום של יחד בשטח, לא מאופרים, טיבעיים, חוששים אך מקוים, ובעיקר מלאי שמחה בכל להמשיך במסע ההרפתקאות, ההתקרבות והגילוי שלנו.

הדידקטיקה של הפרקטיקה במאה 22

מרצה נכנס לכיתה המסודרת בצורה גאומטרית פתוחה. קוראים לו יהוא. יהוא מציג את עצמו, ומסביר איך הגיע עד הלום ללמד ב"שבילים" את התחום החשוב (בעיניו). יהוא עושה סבב היכרות בין הסטודנטים, מבקש מכל אחד/ת להגיד משהו על עצמו, ועל ה"דידקטיקה של הפרקטיקה". יהוא מציג את הנושא, ואת 8 פרקי המשנה שלו. מבקש מכולם למצוא את עצמם תחת אחד הפרקים, לפחות אחד.

עד לשיעור השני, כל אחד יקרא את המבוא לנושא שחבר במודל, נושא שבו רוצה להעמיק.

בשיעור השני - יהוא יתחיל בחלוקה לקבוצות (או יחידים) לפי שמונת הפרקים. אחרי שיחה הקבוצה תציג את הנושא שחברה ברמת המבוא. (אם נושאים לא יבחרו, יהוא יציגם ברמת המבוא). לסיכום השיעור השני - יציג יהוא שאלה פורייה אשר תייצר ניצוץ ובסיס למחקר ולפרויקטים. יהוא יציע גם מקורות מידע מגוונים, ויברך את הסטודנטים בברכת הדרך.

מהשיעור השלישי ועד העשירי - יהוא ילווה ויכוון את העבודה כמנחה חקר, כמוביל פרויקט. שעת ההוראה הופכת לשעות הנחיה שמסגרתן המרצה זמין לפגישות וליווי המחקר והפרויקטים.

ללמד ככה זה קצת מפחיד עבור יהוא, חוסר האמון במי שאתה לא מכיר, חוסר השליטה. זה פחות "ללמד", יותר לתמוך למידה. אבל שיהוא רואה מה קורה עם הלמידה של הסטודנטים, הוא מת על זה. "אין לאש הזו תחליף" הוא חושב. במיוחד במקצוע מהותי כמו הדידקטיקה של הפרקטיקה.

הפרויקטים יוצגו בשיעורים ה-11-12 לכל הכיתה.

בשיעור ה-13-14 יינתנו משובים של הסטודנטים לעצמם. יהוא ייצר הערכה לכל פרויקט.

אם יהיה מבחן עיוני, כולם ילמדו ויעברו אותו.

זהו.

שבילים.

יובל כהן

שנה א'

משאל הרחוב של אתר וליאור

ברחבי המכללה

האם שואג על גוכנה שלילית?

שרון בן נעים, מסלול הגיל הרך שנה ב' - שמעתי מעט על המסלול, בעיקר שלומדים פעם ורצי בשבוע - חמישי ושישי.

אמונה, מסלול יסודי כולל שנה א' - לא שמענו, אולי מילה בעיתון שבילים הקודם, אבל לא ראינו פרסום במכללה.

איציק חגי, ממסלול חינוך גופני שנה ג'-כך, בטח ששמעתי! הראו תוכנית בוקר עליכם בטלוויזיה.

מה אגף יזע על הגוכנה?

שרון בן נעים, מסלול הגיל הרך שנה ב' - כולם, זו לא תוכנית של חינוך מיוחד?.

אמונה, מסלול יסודי כולל שנה א' - לא יודעת דבר.

איציק חגי, ממסלול חינוך גופני שנה ג' - אני יודע שאתם באים בשבוע ללימודים ויש לכם חדר אוכל בכיתה. יש מצב לקבל איזה נס קפה? גנבו לנו את המיידים.

היא מצטפפת גוכנה?

שרון בן נעים, מסלול הגיל הרך שנה ב' - אם הייתי בוחרת להיות מורה, הייתי בוחרת בתוכנית בלי לחשוב פעמיים. חבל שאין את התוכנית הזו גם לגיל הרך.

אמונה, מסלול יסודי כולל שנה א' - זה נשמע מאוד תורם מבחינה כספית (עובדים תוך כדי התואר), ומבחינת לוח הזמנים (יום וחצי בשבוע), אז למה לא?!

איציק חגי, מסלול חינוך גופני שנה ג' - בטח, אני שוקל עכשיו לעזוב את לימודי המשפטים באמצע ומצטרף לחממה.

המסלול בתנ"כית מדוברת

פרשת השבוע שעבר - שלח לך

ותדבר דפנה לרביב לאמור

שלח לך אנשים אשר יתורו את השביל שאנוכי סוללת בפניהם,

ויגשר רביב ויקבץ את שועלי העדה וישלח אותם הנגבה ואלה שמות השואלים:

- למטה ציונתון ארנון בן יקותיאל

- למטה שנה א' דותן בן חבצאל

- למטה שנה ב' עדי קסטו

אלה שמות האנשים אשר שלח רביב לתור את השביל,

ויראו את המרחב ויאמרו כי טוב הוא:

ויבאו מן החציל ומן העגבניה ויגדשו ידיהם ויסריחון. ויקראו למרחב, המרחב האקולוגי על שום ריח הקומפוסטר ומערכי השעור הממוחזרים.

ויתורו את השביל מ"רגר" ועד "היהודה הלוי" בואכה שכונה ד':

וישובו אל רביב ובפיהם ריפלקציאל:

-ויאמר ארנון בן יקותיאל

השביל אינו מסואף דיו, באופן פרטיקולרי המתח בין השביל לקצהו לא מאפשר לראות בשדות - נוספים,

ותאמר עדי קסטו מהו הערפל העושה את השביל ומסמא את עיני, אין זה מה שהבטיחו לי אבותי אשר הוציאוני מאלכסנדריה והביאוני אל האקדמיה אשר בקייאל

-ויאמר דותן בן חבצאל מה לכם ולדברי האלה הארץ טובה היא והשביל סלול למידותינו - אף שהצטמצמו הם.

שמעה דבריהם. ותאמר דפנה' אל רביב,

מדוע לא פסעו בבטחה בשביל אשר סללתי, הרי כפוף לגמרי למל"ג הוא.

ויאמר לה רביב, לא נחו על זרי הדפנה' כי אם תרו את השביל ומשמעות חיפשו בו.

וישבו אנשי השביל, איש איש תחת גפנו ותחת חובזתו ויבקשו להרחיב, למתוח ולפתל את השביל.

ויחר אפה ותתעורר חתמה ותאמר דפנה'

משמעותו בקצהו: ותשלח דפנה' את בני השביל לארבעים שעות שבועיות

באשל הנשיא ותקרא להם דור ה-PBL.

רות קורן קריספין וגולן צוקרון

שנה ב'

רוקדים בהפסקה

מה אגף שואג על הגוכנה - מה נס ה"שילית" * * * * *

אבא, סיפור אני לא יכול לישון

ביקור בג'אסר אזרקה בקורס תצורת פדגוגיות עם רביב

מחשבות קיץ חלקיות

הקיץ כבר כאן באופן רשמי
השרב הגדול והאבנים המתגלגלות
היתושים והקרינה
ריח מקדם ההגנה והגופיות
ואצלנו בשבילים, כבר מריחים את הבחינות
ומתערמות להן עבודות

אך לנו, לסטודנטים של שבילים, הקיץ הזה שונה לחלוטין
הרי אנחנו כבר יודעים מתי צפוי שרב ולמה הוא מגיע...
יודעים גם מדוע יש מספר על השפורפרת החומה
של מקדם ההגנה...

וכשנצא לחופשה נמשיך לחשוב בערגה על סלט הכרוב
וקציצות החוזה ועל ספספל הבוץ שהכנו בשקיקה.

היו אלה מחשבות קיץ חלקיות, מין סיכום ותהיות ומותניים משונסות
לשנים הבאות

שלכם באהבה,
צילה אמסלם שנה א'

פואמה נשכחת

היום,
אבא שלך משהו טעים
אבשל לך משהו טעים
אבשל לך מה שהוא תאים
אעשה את הכל שיהיה לך

מתחילה חדשה | חגית יזרעאלי

שנה א'

תקוות חדשות
נתלות באוויר
הקיץ הגיע
האופק בהיר
הכל משתנה
זורם, מתכלה
מהר ולאט
החמצנו כמעט
והספקנו הרבה

לא את הכל
כי באמת אי אפשר
אבל ממש בשביל זה
יבוא גם מחר

אפשר פשוט לומר
שהוא יהיה יפה
חלק נקי נפלא
בכל מקרה מחר
נתחיל מהתחלה

תקופה חלפה -
מתחילה חדשה

גלגל עוד שנה... גלגל עוד שנה...

שנה עברה סימסטר ועוד אחד. אני מבישה אחורה ונזכרת ביום הראשון
שהגעתי לכאן:

החששות, ההתרגשות ובעיקר הנחישות - אלה הרגשות שליוו את כולנו.
זוכרת את היום הראשון בחממה, כולנו היינו נראים נבוכים וחוששים לחשוף
את אשר על ליבנו, והנה היום כולנו מחכים ליום חמישי רק כדי לשפוך את אשר
על ליבנו ולהקשיב לאחר.

צועדים אנו בשבילים וכל דרך מלמדת אותנו משהו חדש ומרענן.
השנה למדתי לקבל את עצמי ואת האחר. להיפתח לעוד דברים שלא נחשפתי
אליהם לפני.

והנה אני צועדת לדרך ההוראה והחינוך ומתלווים אלי אנשים נפלאים, חברים
אמיתיים שאני רוכשת להמשך דרכי.
מצפה כבר לשנים הבאות.

רחלי סידקי שנה א'

תשבץ

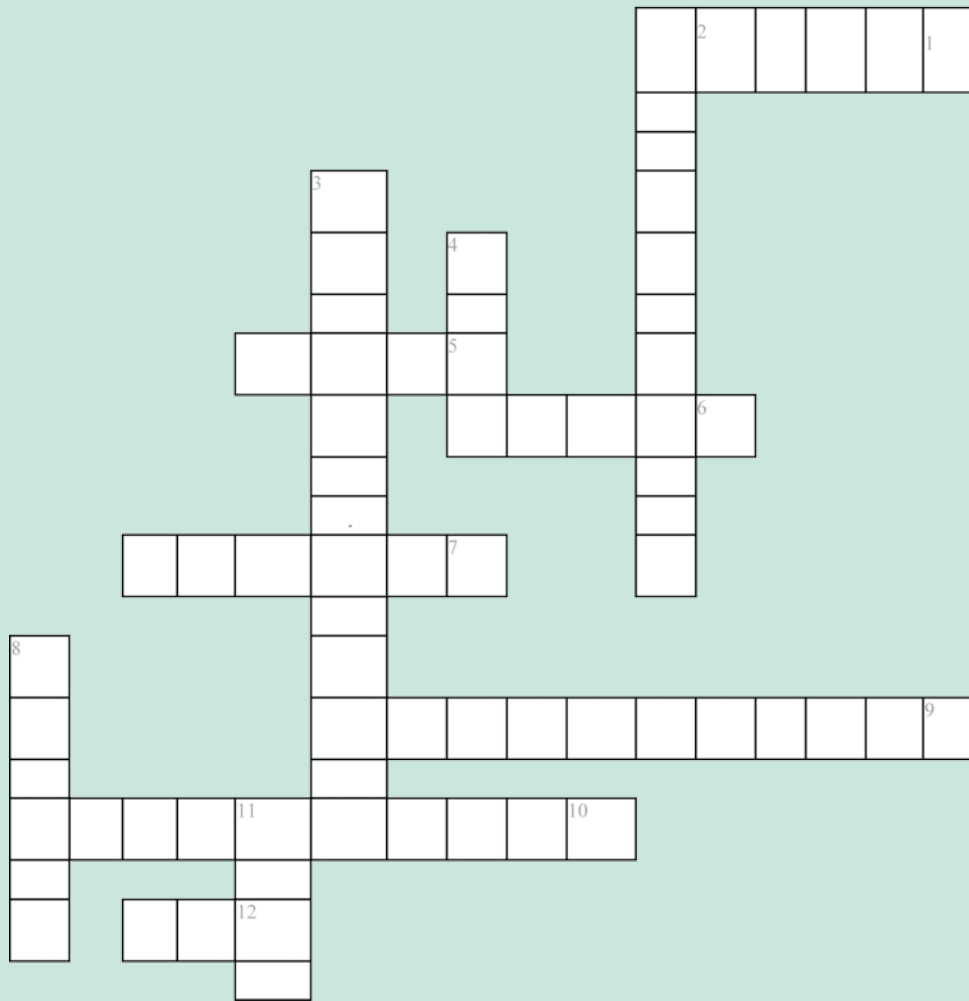

מאוזן

1. אבי המדע המודרני
5. המקום שבו נפתרות בעיות המכללה
6. תיוג גורם בהכרח ל
7. תוכנית לימודים אקדמית
9. CO2
10. כותב קיצור תולדות האנושות
12. בית הספר הדמוקרטי בחולון

מאונך

2. תרופה המשמידה חיידקים
3. מלך הקרימינולוגיה
4. מבנה בעל קירות שקופים
8. שיטת לימוד חדשנית
11. הירק הכי מפותח בגינה אקולוגית

לשאלות, פתרונות ותלונות ניתן לפנות לליאור ווינברג, שנה ב'

